

kræver sine Forudsætninger, at naar man ikke faar detaillerede Oplysninger om, hvorledes et Regnskab er gjort op, er et summarisk Tal saare lidet værd. Men ganske særlig er det naturligtvis Tilfældet, naar der er Tale om Dørgørelse af en Bedrift, hvor man maa vide, hvilke Udgifter, der ere beregnede, hvorledes Lønningerne ere, hvorledes man betaler sine Folk, hvad man skriver af, hvad man henlægger til Reserverfonden o. s. v. Og endelig ikke mindst, hvorledes Forretningen gaar fra Aar til Aar, om den gaar frem eller tilbage. Alt dette have vi ikke faaet et Ord oplyst om, og paa en Forespørgsel om, hvorvidt vi kunde faa mere end dette vent summariske Endetal at vide, har den højtærede Minister sparet kort og godt: Nej. Det er overhovedet et Svar, som Finansudvalget i denne Samling meget ofte har haft Vrem af at modtage fra den højtærede Minister. — Nej, hvis der i alt dette er noget, der er falsk, er det een Ting, og det er den Stilling, hvort en Minister mundgaelig kommer til at staa over for et Forhold som dette. Det er en falsk, en stærk Stilling, hvort en administrativ Embedsmand bliver sat, naar det er overladt til ham at bortskænke hele Formuer som dem, der er Tale om her. Selv den hæderligste Mand vil i dette Tilfælde komme til at føle sig usikker, og selv den allermindste og uskyldigste Bemærkning vil let af ham blive opfattet, som om deri skulde ligge en Antydning, som intet Menneſte har tænkt paa. Hvis jeg havde været i den højtærede Ministers Sted, vilde jeg have benyttet disse 1½ Aar til af al Magt at rede mig ud af en saa stærk Stilling som denne, jeg vilde have sat al Energi ind paa at faa denne Sag ordnet og fastslaaet ad Lovgivningsmagtens Vej og faa bragt det hidtidige højt uheldige Forhold til at ophøre.

Den højtærede Minister gjorde en Bemærkning, som jeg nærmest opfatter som Spøg, men som maasse ligesom alt vedrørende denne Sag overhovedet, virkelig skulde være at tage højtideligt. Han spurgte: Hvad skal jeg gøre, hvad ville de Herrer, at jeg skal gøre, hvis Berlingske Tidende siger nej til at betale Afgiften? Ja, jeg maa først svare med det Kontrapørgsmaal: Har den højtærede Minister spurgt Berlingske Tidende? Det var dog rimeligt, om Ministeren i disse 1½ Aar havde faaet at vide, om Berlingske Tidende vil være villig til at gaa ind paa at svare en Afgift, hvorvidt der kan naas en Overenskomst med Bladet derom og da om hvilken Sum. Men hvis det er Tilfældet, at Bladet har sagt nej, saa skal jeg sige

den højtærede Minister, hvad han skal gøre. Vi ere jo naaede saa langt frem, at det er umuligt at stille ny Undringsforslag til Finansloven, inden den forlader dette Ting; men naar nu Loven kommer op i Landstinget, saa skal den højtærede Minister der oppe stille Forslag om, at Summen 40,000 Kr. forhøjes til 50,000, idet han saa i Stedet for „Berlingske Tidende“ sætter Navnet paa et andet Blad, som jeg, om han ønsker det, skal meddele ham privat. Jeg har her i min Haand et Tilbud fra Udgiveren af et Blad, som haade i Henseende til Ansælgelighed og til politisk Farve ikke vil kunne give Anledning til Indvending fra Ministerens Side. Dette Blads Udgiver tilbyder at betale til at begynde med 50,000 Kr., en Afgift, som han antager i Løbet af et vist Aaremaal yderligere kan forhøjes, og det paa Bilkraft af, at Tryk, Papir og Udstrykelse vedbliver at være aldeles, som det for Tiden er i „Berlingske Tidende“. — Jeg har til sidst en Bemærkning at gøre angaaende en Ytring, af det ærede Medlem for Njøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling). Da han havde hørt den højtærede Ministers Udtalelser i Gaar, erklærede han, at han ikke vilde stemme for Finansudvalgets Forslag, og at han opfordrede sine Meningsfæller til heller ikke at gøre det. Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig, det ærede Medlem kunde have fundet en heldigere Anledning til at forsøge at desavouere sit Partis Repræsentanter i Finansudvalget. Der foreligger her et Tilfælde, som under vore politiske Forhold er sjældent, idet alle Partier ere enedes om en Ordning, hvorved man bringer et omstridt Spørgsmaal ud af Verden, en Ordning, hvorved man er bleven enig om at samles om det, som Højre og Regeringen tidligere har holdt paa. Det synes mig at være et mærkeligt Øjeblik at vælge til at desavouere sine Partifæller. Hvis det virkelig skulde være Tilfældet, at Højre her i Tinget paa Grund af, at den højtærede Minister vægrer sig ved at føre nogen Forhandling eller sige noget som helst om, hvad han i denne Sag agter at gøre, paa Grund heraf, uden videre stemmer imod det, som Højre tidligere har holdt paa, og som hele Finansudvalget nu er enigt om at foreslaa, saa kan jeg kun sige, at en saadan Stilling, selv fra det ministerielle Partis Side, vil være — en Skyhed.

Klein: Det var ganske vist for at udtale mig noget angaaende det Forslag, som foreligger fra Udvalgets Side om Ordningen af Forholdet til „Berlingske Tidende“, at